Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 16	15. August 1906.	55. Aargang

Utah og Mormonerne.

Følgende Sammendrag af et Foredrag holdt af den ærede Hr. John P. Meakin i Cleveland, Ohio, fremstiller hans Anskuelse om Mormonerne, og da han ikke er et Medlem af Kirken, men staar for Frihed og Ret, og har boet iblandt dem i mange Aar og gjort sig bekendt med deres Historie og Lidelser, vil denne Beretning maaske interessere nogen, som helst ville høre fra en udenforstaaende. Vi oversætte følgende fra »Elders Journal«:

Søndag Aften den 13. Maj 1906 holdt Hr. John P. Meakin sit ypperlige Foredrag om „Utah og Mormonerne" i Pythian Temple i Cleveland, Ohio. Ugen i Forvejen vare Ældsterne her sysselsatte med at avertere og gøre andre nødvendige Forberedelser dertil. De lejede en af de bedste Sale i Byen, og satte Bekendtgørelser i alle Aviserne og tillige udspredte 2000 Programmer blandt Befolkningen. Saaledes blev det godt bekendtgjort baade blandt de Hellige og Fremmede. Den Del af Programmet, der begyndte Underholdningen, bestod af en Piano-Duet af Frøknerne Effie Mejers og Lottie Wilcox og en Solo af Ældste J. M. Cummings. Ældste Geo. A. Bigler præsiderede.

Hr. Meakin begyndte med at recitere det smukke Poesi: „Misforstaaet." Derpaa skildrede han med smukke og betydningsfulde Ord et Tankebillede, der gav en klar Udsigt over Saltsødalen, som den i Dag ligger — udspredt milevidt med sine grønne og gule Marker, med sine tusinde Bondegaarde og sine trivelige Landsbyer, indhegnet som den er

af Vestens berømte Stenbjærge, hvis Spidser her og der taarne op i Skyerne, og for det meste af Aaret ere bedækkede eller plettede med Snebanker. Ser man mod Nordvest fra et gunstigt Højdepunkt, har man foran sig den skønne Mormonstad, Salt Lake City, med sine brede Gader, beplantede ved begge Sider af skyggefulde Alleer, saa at Staden i Afstand ser ud som en stor Skov, gennem hvis Trætoppe man ser Tage og Taarne af Stadens mange Kirker, Skolebygninger og moderne Boliger titte frem af deres løvrige Skjul. Forvandlingen af den fordums graa, øde Ørk til dette behagelige Billede skyldes tildels de mange evigrislende Vandstrømme, hvormed dette Fortidens Øde var forsynet fra dets næsten ligesaa evige Dække af Sne paa Bjærgtoppene, og dels skyldes det den utrættelige Flid og det Heltemod, der udmærkede Dalens tidlige Nybyggere — ikke at glemme deres hæderlige Anfører, der ligesom Moses var begavet med en overordentlig Dømmekraft og Indsigt i tilkommende Tiders Trang. Allevegne er der plantet Træer — Træer plantes allevegne — der yde Skønhed og Skygge frit til den vandrende. Paa hver Side af de brede Gader risle klare Vandbække forbi i Træernes Nærhed og gør dem saaledes Livet muligt.

I sit Foredrag tog Hr. Meakin sine Tilhørere tilbage til Mormonkirkens Oprindelse, og fremstillede ved Billedets Side den beundringsværdige Karakter, der ses at have gjort sig gældende hos Joseph Smith og hans ydmyge og foragtede Tilhængere; han viste, hvorledes de maatte stride sig frem under Forfølgelse og krænkende Forhaanelser i det frie Land, Amerika, for at frembære deres Kærligheds og Freds Budskab, der vilde forædle og opløfte Menneskene. Han fremholdt den Lighed, der findes mellem Joseph Smiths Mission og Frelserens. Begge havde en Mission af Kærlighed, idet de lærte Menneskene at elske hverandre. Begge bleve bragte i Forhør af Landets Øvrigheder og fundne uskyldige; dog maatte begge tilsidst lade deres Liv af Kærlighed til deres Medmenneskers Velværen.

Han bemærkede, at Kirken blev organiseret den 6. April 1830 med kun seks Medlemmer, og inden et Aar var dette Antal formedelst Joseph Smith og hans Tilhængeres utrættelige Arbejde og Mod steget til over et Tusind. Dengang Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige blev organiseret, vare alle de sekteriske Kirker i Strid med hverandre, men lige saa snart som denne Kirke blev organiseret, forenede de sig i at rette Angreb mod denne lille Forsamling. Men uagtet den Forfølgelse og de mange Lidelser, der blev læsset paa dem, voksede de og tiltog Dag for Dag. Tilsidst bleve de nødsaget til forlade Ny York Staten paa Grund af den der eksisterende Forfølgelsesaand. Derfra drog de mod Vesten og bosatte sig i Kirtland i Ohio, hvor de byggede en smuk Stad og opførte et Tempel for Herren, hvori de kunde tilbede ham i Fred ifølge deres Tro.

Men deres Fjender fulgte efter dem. Kristne Præster, som udgav sig for at være Herrens Tjenere, ja, som sagde sig at holde sig ved hans Lære: „Elsk din Næste som dig selv", vedblev med deres Forfølgelser og Udraab mod de Hellige, baade paa Prædikestolen og i Pressen; og tilsidst fik de den almindelige Stemning saaledes forbitret imod de Hellige, at en organiseret Pøbelhob uddrev dem fra deres Hjem og Ejendele, fra deres smukke Stad, som de selv havde bygget. De vandrede paa deres Flugt fra deres Voldsmænd mange Mil ud i Ørkenen mod Vest og bosatte sig tilsidst i „Far West", som de kaldte den By, de der begyndte at bygge i Missouri. Her byggede de sig igen hyggelige Hjem. Ophørte nu Forfølgelserne? Ak nej! Naar et Glædens Budskab, der lyder: „Fred paa Jord og i Menneskene Velbehagelighed", er udsendt til Nationer, er der en Fjende, der sætter sig imod og forfølger dem, som bære et saadant Budskab. Det varede ikke længe, før de uvidende atter blev opægget til at drive dem bort fra dette Hvilested. Syge og udmattede flygtede de igen ud i Ørkenen, medens deres brændende Hjem ved Nattetid oplyste deres Stier. Hvilket Syn! Hvilken Uforskammethed! Er der ej længer et Hjærte i Menneskene? Kunne vi som frie amerikanske Borgere roligen betragte og bifalde Erindringen om saadan Grusomhed? Disse pengeløse, fortvivlede Fædre og Mødre med deres grædende Børn, pjaltede og sultne, igen søgte et nyt Hvilested og lejrede ved Nauvoo, Illinois, ved Mississippiflodens østlige Bred. Her bosatte de sig, og atter trivedes de for en Tid. Men deres Forfølgere vare endnu ikke tilfredsstillede. Tørsten efter de Helliges Blod blev stærkere med Aarene, og den 27. Juni 1844 blev Joseph Smith og hans Broder Hyrum Smith overfaldet og myrdet i Carthage, Illinois, af en ophidset Pøbelhob, der for at undgaa Genkendelse havde sværtet deres Ansigter.

Efter Joseph Smiths Død faldt Kirkens Byrder paa Brigham Young, som var en Mand af en mærkværdig fast Karakter og et uovervindeligt Heltemod. Den blodtørstige Pøbel blev dog heller ikke tilfredsstillet ved de to Martyrers Død; deres satanske Aand rasede efter de Helliges Blod, og midt om Vinteren 1846 blev de Hellige tvungne til foran fældede Bajonetter at forlade deres Hjem og vandre gennem Sne og Is, mange af dem barfodede, blødende og syge, hvorved de ogsaa efterlod en blodstængt Sti, hvor de havde vandret. Hr. Meakin skildrede os her nogle Billeder af deres elendige og ynkelige Uddrivelse. Mænd og Kvinder, syge og sultne, Børn barbenede og pjaltede, grædende for Brød, udsatte for Uvejr og Kulde, begav sig paa Vandringen ud i det ukendte Vildnis, hvor kun ventede dem Indianerhorde og vilde Dyr. De nærede et Haab om, at paa et eller andet Sted i Klippebjærgenes Toppe fjærnt i Vesten de maatte finde et Sted, hvor de kunde være i Fred og dyrke Gud ifølge deres Samvittigheds Bydende. Her sammenlignede Hr. Meakin Brigham Young med Columbus. Dennes Raab til

sine Søfolk var stedse: „Styr frem, styr frem, styr frem!“ over det ukendte Hav; hins Raab, medens han ledede sine Medflygtninge over ukendte Vildnisser var: „Følg med, følg med, følg med!“ Tilsidst, efter at have udholdt umaadelige Lidelser, naaede Brigham Young med sit lille Rejseselskab, der bestod af 143 Mænd, 3 Kvinder og 2 Børn, Mundingen af den saakaldte „Emigration Canyon“ den 24. Juli 1847. De beskuede Dalen, som dengang var en øde Ørk, og med hans sædvanlige Bestemthed sagde Brigham Young: „Her ville vi bygge os vore Hjem!“ Nu samlede dette Selskab af trætte og udmattede Pilegrimme sig i en Kreds og opsendte deres Tak og Pris til den Almægtige for hans Varetægt over dem under deres mange Mødsommeligheder.

Straks begyndte de at pløje og plante i den tørre Jord, der var lig tør Aske, bygge Huse, Skolebygninger og Kirker, grave Vandledninger, bygge Broer osv.; og i en kort Tid blev de et trivelig og gudfrygtigt Folk, der havde forvandlet en Ørken til „at blomstre som Rosen“. Ja, havde de bare kunnet forbleven i denne rolige Tilstand af Lykksalighed! De havde ingen Drikkehuse, ingen Pianoer, ingen Skændselsskjul for Ugudelighed; men i Stedet for var der Kirker, Skoler, Teatre og Forlystelseshaller, hvor de samledes som Brødre og Søstre for at deltage i uskyldige Fornøjelser en Gang imellem. Medens dette gik for sig i det fjærne Vest, lagde vore stakkels bedragne kristne Venner i Østen Planer for at sende Missionærer ud for at „kristeliggøre“ dem. Skammelige Rygter bleve udspredte overalt i Landet af saadanne, som havde været i Utah og nydt af Folkets Godgørenhed. Dette gjorde de for derved at blive ærede, ansete og belønnede af dem, som i deres Uvidenhed troede, hvad der saaledes blev dem fortalt. Intet synes dem at være for nedrigt og lasteligt at gøre eller sige for at fremme deres onde Hensigter. Enhver Forbrydelse, der blev begaaet i eller nær Salt Lake City, blev tilskreven Mormonerne, saa vel som mange andre Ting, man foreslillede sig. Disse Beskyldninger sattes vedblivende i Omløb uden Modsigelse, saa at hele Nationens Stemning er vendt mod dette fredsommelige og gudhengivne Folk. Men nu har dette Uvidenhedsbaand begyndt at briste, og Folk har Lejlighed til at gaa og se for sig selv den virkelige Tilstand i Utah, og tillige Mormonernes Sæder og Skikke, som de ere.

Hr. Meakin udskammede i stærke Ord de „kristne“ Præster og andre, som have taget Del i at udsprede saadanne Løgne og Fabler om Mormonerne, som de selv vidste, eller mindst burde vide, vare Usandheder, og derved vilde skade ikke alene Mormonerne, men hele Staten og dens Befolkning. Det saa ofte omhandlede Spørgsmaal, „Polygami“, sagde han, er en gammel udslidt Kæpheist. Det er noget, som paa en ganske naturlig Maade retter sig selv — den eneste kristelige Maade. De under dette Princip overlevende Mænd gøre, hvad ethvert ærbart Menneske burde gøre, nemlig drage Omsorg for deres Hustruer og Børn efter bedste

Evne og give dem deres Navn. Endvidere sagde han, at om femten Aar vilde Polygami kun være noget af det forbigangne.

Han omtalte som særlig roesværdige Utahs Læreanstalter og sagde, at Utah stod næsthøjest i denne Henseende af alle Staterne i Unionen. For hvert Barn i Skolealderen udlægges der til Skolevæsenet 100 Dollars (370 Kroner). Skolebygningerne ere rummelige, sunde og hensigtsmæssige og forsynede med det mest moderne Skolemøblement og Undervisningsgenstande. Lærerne ere alle eksaminerede og bruge de nyeste Metoder. Ved Skoleudstillingen i St. Louis tiltrak Utahs Fremvisning sig særdeles Opmærksomhed og overgik mange af sine Søsterstaters.

Støttet af Fakta og Statistik gør Hr. Meakin Fordring paa, at der bør gøres Ret mod Utah og Mormonerne. Han bad Tilhørerne om at holde op med at se med Foragt paa Mormonældsterne, der blive udsendte blandt Menneskene, og derimod byde dem ind i deres Hjem, thi de frembære et Fredens Budskab til Verden. Han har kendt dem i 36 Aar, og elsker dem, fordi de ere de reneste og bedste unge Mænd, han nogensinde har truffet.

Nyt Luftskib.

Torsdag den 14. Juni fik man i Hovedstaden Washington et Syn at se, som bragte Tusinder paa Benene og gjorde mange Bænke tomme i Senat og Hus. Et Luftskib kom sejlende fra et Sted paa Virginiasiden beliggende tre Mil fra Byen og stævnede lige mod Washington-Støtten. Maskinen kom lidt i Ulave, og det bragte Sejleren til at stige ned, men Skibet naaede i god Behold Jorden tæt ved Monumentet, og en halv Time efter steg han igen tilvejrs, sejlede to Gange omkring Støtten og styrede saa mod det hvide Hus, som var 400 Fod borte. Omtrent 50 Fod fra den sydlige Indgang steg han ned. Mrs. Roosevelt stod i Vinduet, og det var øjensynligt, at hun følte megen Interesse for den underlige Sejler. Luftskipperen opholdt sig en kort Stund ved Præsidentboligen, gik saa igen tilvejrs og strøg henover tre Avisbygninger, hvorpaa han sejlede ret nedad Pensylvania Avenue til Kapitoliet. Her hilsedes han med Glædesraab af Tusinder, deriblandt mange Senatorer og Repræsentanter, passerede saa over Landets Storthingsbygning sønden for den store Kuppel og gik i Ring over Grønningen ved den østre Ende. Saa steg han ned lige ved Mellemtrappen. Han viste sig at have fuld Kontrol over sin Flyvemaskine, og Mængden raabte Hurra. Da han havde dvælet ved Kapitoliet et Kvarters Tid, begav han sig igen paa Farten, sejlede over Bygningen nordenfor Kuppelen og tog Vejen til Virginia. Hvem var han? (Bik.)

Uddrag af et Brev fra Præs. A. M. Nielsen.

Vardø, Finmarken, Norge 15/7 1906.

Præs. J. M. Christensen, kære Broder!

Da jeg endnu er heroppe i Midnatssolens Land, vil jeg i Korthed meddele Dem lidt herom. Jeg forlod Bergen den 14. Juni og ankom til Aalesund den 15; blev vel modtaget der af vore Brødre og Søstre; holdt et Par gode Forsamlinger og havde en god Tid der. Jeg rejste videre den 19. og ankom til Bergen den 21., Dagen før Kroningen af Norges nye Konge og Dronning, der fandt Sted under stor Højtidelighed. Byen var smukt dekoreret, ligeledes Havnen, hvor der laa Orlogsskibe fra mange Nationer. Den 24. besteg nogle af os en nærliggende Høj, der gav os herlig Udsigt over Byen og Omegn, hvilken paa denne Aarstid var meget skøn. Jeg forlod Trondhjem den 26. med Bodø som min Rejses Maal, for der at se Midnatssolens Herlighed. Ved vor Ankomst der (380 Mil fra Trondhjem), regnede det, hvorfor jeg rejste videre mod Nordkap, hvor jeg var mere sikker paa klart Vejr. Jeg købte Billet til Hammerfest, den nordligste By i Verden, 395 Mil fra Bodø. Den ligger under den 71. nordlige Breddegrad, og var det ikke for Golfstrømmens Indflydelse paa Klimaet, kunde intet Menneske leve der. En af Præsident Joseph F. Smiths Sønner virker der som Missionær. Ombord havde vi en Del til Ballonekspeditionen henhørende Artikler, blandt hvilke en Baad 35 à 40 Fod lang og en Kurv omtrent samme Længde, forskellige Oliebeholdere, Tømmer og andet til Brug ved Opførelsen af en traadløs Telegrafforbindelse med det nordpolsøgende Rejseselskab fra Hammerfest. Jeg steg op paa en Høj, hvor denne Station skulde bygges, og fra den overskuede Havet, ovet hvilket Midnatssolen stod klar og skøn og frembød et prægtigt Syn. Med samme Baad sejlede jeg derpaa til Vardø, 225 Mil fra Hammerfest, og paa Vejen betragtede den store Klippe, Nordkap, hvor saa mange Turister ere rejst til for fra den at beskue Midnatssolen, og i mange Tilfælde ere blevne skuffede paa Grund af Uvejr, saa at de hverken kunde komme i Land eller se Solen fra Skibet. Men jeg traf paa gunstigt Vejr, og Søen var stille og Solen klar. Jeg følte mig godt belønnet for Umagen og blev vel modtaget i Vardø hos en Dame, som holder et privat Hotel, hvor Brødrene have boet og er bleven godt behandlet. Hun vilde gerne, at jeg skulde holde Forsamling der i Byen. Hun gik selv ud og fik Good Templar Lokalet bestilt for Søndagen den 15.

Jeg besluttede at besøge et Kloster ovre i Rusland, der var mig anbefalet at besøge, og tog derfor med en russisk Damper den 5. til Petchanga, hvortil vi ankom næste Morgen og ankrede i Havnen. Munke vare her med Baad for at tage Besøgende iland, thi Vandet var saa lavt, at Damperen ikke kunde komme nærmere ind, og det tog halvanden Time til at ro iland. Her stod nu Heste og Vogne parat til at befordre os til Klosteret, som laa 18 Kilometer inde i Skoven, hvilket tog os to Timer at køre. Ingen af Munkene kunde tale Norsk eller Engelsk, men ved Klosteret var der een, som kunde tale noget Norsk, og derved blev

jeg nogenlunde afhjulpen. Jeg blev anvist et pænt Værelse, hvor jeg satte mig ned. Uheldigt for mig var det netop i deres Faste jeg var kommen her, og følgelig var der lidt knapt om Kost. Men jeg klarede mig dog „nok saa bra", da jeg havde lidt Mad med fra Vardø. Munkene vare meget gæstfri og forekommende. Jeg var flere Gange i Kirke, men kunde jo ikke forstaa, hvad der blev sagt. Deres Gudstjeneste var idel Sang, Messe, Røgelse og Beden. De bad til hvert Billede paa Væggene. Der var ingen Stole eller Bænke at sidde paa, hvorfor enhver maatte enten staa eller knæle. Der fordredes ingen Betaling af Fremmede, uden hvad de af fri Villie vilde lægge i Bøsserne. De have en meget pæn Plads med Birkeskov rundtomkring paa flere Mile. Der er for koldt for Agerdyrkning af Kornsorter, men der er temmelig godt Græs. Det er dog et Paradis ved Siden af det kolde Norge, hvor man ikke finder andet end Fisk for Hundreder af Mile. Der er meget at sige om dette Kloster, men det maa vente til en anden Gang.

Mandagen den 16. Jeg havde et meget godt Møde i Aftes; Huset var fuldt, mer end 200 pæne, rolige Folk vare til Stede, og alle syntes at føle sig tilfreds med mit Foredrag. Jeg havde averteret i to Blade, og lejede en Mand til at ringe med en stor Klokke og raabe paa Gaderne et Par Timer før Mødet, hvilket havde god Virkning. Jeg har haft mange gode Samtaler med Folk paa Rejsen, og rejser nu hjem i Aften med Hurtigruten og venter at være i Bergen den 26.

A. M. Nielsen.

Et ondt Menneskes Plager. Jeg undrer paa, skriver een, hvad en ond Mand tænker paa, naar han gaar tilsengs — naar han slukker Lyset og lægger sig — naar han befinder sig i Mørke og alene, og nødsages til at betragte sig selv. Ingen lys Tanke, ingen Velgørenheds Gerning, intet trøstende Ord, intet kærligt Blik han kan genkalde og glædes ved. Ingen Skærv lagt i Haanden paa nogen fattig; ingen Lysstraale af Trøst og Opmuntring sendt til nogen, der maa kæmpe for Livets Eksistens; ingen stærk Broderskabs Haand udstrakt for at redde sin Næste udaf Nød eller Fare. Naar intet saadant kan fremstille sig i hans Tanker og velsigne ham for den tilendebragte Dag, hvilken Afsky maa han ikke have for sig selv!

Naar den eneste Sejer, han kan forestille sig at have vunden, er en ond Sejer, hvori han har forurettet sin Næste, er hans Spottesmil ikke at undres over. Hvor ren og dejlig og god den retskafne dog maa se ud for ham, sammenlignet med hans eget uhyggelige, formørkede Liv. Naar selv en enkelt Forurettelse mod Næsten er nok til at holde det almindelig gode Menneske vaagent i Timevis om Natten, hvorledes maa da han føle, som anvender sin hele Levetid til at gøre ondt? Naar der allerede er saa megen Sorg og Lidelse i Verden, hvorfor vil du da ved een slet Handling tillægge nogen et Pund til sin allerede tunge Byrde? Gør hvad er ret og sov roligt i Fred med Gud og Mennesker. (Kopi.)

De Sidste-Dages Hellliges Organ for Skandinavien
Grundlagt 1851 • Udgaar den 1. og 15. i hver Maaned

Onsdag den 15. August 1906

Aabenbaring fra Gud.

„Se, de Dage komme, siger den Herre, Herre, at jeg vil sende Hunger i Landet; ikke Hunger efter Brødet, og ej Tørst efter Vandet, men efter at høre Herrens Ord. Og de skulle vanke hid og did, fra Hav til Hav, og fra Norden indtil Østen; de skulle løbe omkring at søge Herrens Ord og ikke finde det." (Amos 8:11-12.)

Saaledes saa Profeten Amos, som levede cirka 800 Aar f. Kr., ned til en Tid, da der ikke skulde kunne findes en Herrens Tjener i Landet, der kunde forkynde Folket Herrens Ord. Hvis denne Profeti skulde gaa i Opfyldelse, vil det kunne ses, at førend Folket igen kunde høre Guds Ord, maatte det ske ved en Aabenbaring. De havde Fædrenes Skrifter iblandt dem paa den Tid og siden den Tid, men disse vare ikke, hvad Profeten mente med Guds Ord. Han maa have ment Aabenbaring til Vejledelse for Folk, som stod i Trang derfor. Om den Tid har været eller ikke, da Folket skulde hungre efter Herrens Ord, gør ikke noget til Sagen; thi dersom vi finde, at en saadan Trang nogensinde viser sig, da opfylder den Profetens Profeti. Under saadanne Forhold kan ingen fremstaa af sig selv og give Guds Ord, uden han i Virkeligheden var kaldet af Gud ved Englebud af Himmelen. Ingen kan selv paatage sig Guds Kraft og Aand til at møde en ugudelig Verden og forkynde Herrens Ord, medmindre Gud har kaldet ham paa sædvanlig Vis, nemlig ved Aabenbaring; thi ingen kender det, som hører Gud til, uden ved Guds Aand.

Dersom vore Medmennesker vilde se paa Sagen, saaledes som Drengen, Joseph Smith (dengang ikke en Mormon) gjorde, at Visdom fra Gud er nødvendig for at kunne bedømme (under de eksisterende Tvistigheder og Modsigelser om mange af Kristi Lærdomme) hvilken af dem var rigtig eller nærmest rigtig, saa vilde de ogsaa kunne se, at for at kunne erholde den forønskede Oplysning maatte de bede Gud derom, og at han kun ved Aabenbaring kunde give den.

Mon nogen virkelig tror, at denne Slægt er saa meget mere oplyst, at den ikke behøver hans Raad til Vejledning? Tilsynelatende er dette den almindelige Mening. Naar Tvistigheder opkomme om et eller andet Spørgsmaal henhørende til Religionen, sammenkalde de et Kirkeraad og diskutere derom, og hvis de ikke kunne komme overens, splittes Sekten i to eller flere Partier, og saaledes er Kirken bleven adsplittet

i næsten utallige hinanden modstridende Sekter, og saaledes bliver det ved. Den ene „Lærde" holder sine Anskuelser for at være lige saa gode som den andens. Alligevel kalder hver af dem sig „kristen", ihvor meget de end afvige fra Kristi Lærdom. Ikke alene er den „kristne Verden adsplittet i sig selv, men afskaaren fra Guds Aabenbarelse, og det af sin egen Villie; og Aarsagen vil findes deri, at den elsker „Verden og dens Begærligheder" mere, end den elsker Gud. Den agter Penge, Pragt og Ære at være mere værd end Herrens Velbehag og Velsignelser; den foragter Herrens Sendebud, men lærer (med Læberne) „hvad I have gjort mod en af disse mine smaa, det have I gjort mod mig."

I Apostlenes Dage som i de gamle Profeters Tider tilkendegav Herren sin Villie og sine Raad gennem sine Tjenere, Profeterne. Han ansaa, at dette var nødvendigt for Folkets Vejledning til Frelse. Undertiden talede han ved sin egen Røst, og til andre Tider ved Syner og Englebud. I det nye Testamente findes „Engle" nævnet 150 Gange, hvilket Ord kun betyder Tjener — i disse Tilfælde Herrens Tjenere enten i Himmelen eller paa Jorden. Dog kunne „Kristne" ikke tro, at en Engel kan komme som et Herrens Sendebud i denne „oplyste" Tid. De behøve ikke mere af Guds Ord, end den Del, der nu findes sammensat af Menneskene selv og kaldes Bibelen.

Trods Verdens Ros af sin store Videnskab og Visdom er den dog uvidende om sand Teologi og Frelsens Plan, fordi den ikke længer vil lade sig belære af Herren. Ja, den vil endog ikke kende ham, som han er — saaledes som Frelseren lærte os. Hvorledes skal den i Grunden kunne tro paa Aabenbaring fra en saadan Gud, som den nu oplæres om: som ikke bestaar af Dele; ikke kan betegnes; ikke har Omfang eller Begrænsning; som „skabte Mennesket i sit Billede," men dog ikke ligner ham; som talede i fordums Dage, men ikke kan tale mere; som er evig og uforanderlig, men dog saa meget forandret siden Apostlenes Dage; som sendte det evige Evangelium, der nu skal være et andet; der forlangte fuldstændig Lydighed og Offer, men nu kun skulde forlange Tro uden Lydighed. Nej, en saadan Gud kunne de ikke vente Aabenbaring fra. Det er den sande, den evige, den levende Gud, som til alle Tider har aabenbaret sig, og ikke den forstilte Gud. Det er fuld Tro og Tillid til ham, der har bragt Velsignelse til hans Børn i forskellige Tidsaldre og i vor egen Tid. Han vil ikke aabenbare sig for en vanartet Slægt, medmindre det være ved hans Straffedomme, der ere lige saa sikre som hans lovede Velsignelser.

Sandt nok staar Jesu Kristi Kirke ikke i Forbindelse med nogen af de saakaldte „kristne" eller med andre Samfund. Kristus oprettede kun een Kirke og gav den ikke modstridende Love eller Skikke, men bestemte visse Love og Ordinanser for sin Kirke, og han advarede Menneskene ved sin Apostel Paulus imod at forandre noget af det, som han havde

beskikket. (Gal. 1:6-9.) Gud har for længe siden aabenbaret, hvad der skulde ske i Tider, der dengang vare tilkommende, ja lige til de sidste Tider, men Menneskene tro ikke disse Aabenbarelser mere, end de tro ny Aabenbarelse. Gud aabenbarede til Kong Nebuchadnezar ved Profeten Daniel, hvad der skulde ske i tilkommende Tider lige til de sidste Dage, da Guds Rige skulde oprettes, ikke af Mennesker men af Gud selv. Kristus lod sine Apostle vide nogle af Tegnene, hvorpaa ikke alene de selv, som forlængst ere i Himlen hos ham, men efterkommende Slægter kunde kende, naar Riget var paa Jorden, og naar hans andet og herlige Komme var nær. Gud lod Menneskene vide ved sin Tjener, Johannes, Aabenbareren, hvorledes Riget, som blev borttaget formedelst det store almindelige Apostasi, skulde gengives, nemlig ved en Engel før Kristi anden Tilkommelse. Men Menneskene ville ikke tro nogen af disse gamle Aabenbarelser, førend det er sket altsammen, og de ikke længer kunne nægte Sandheden. Vel kunde Frelseren udbryde: „Dog naar Menneskens Søn kommer, mon han skal finde Troen paa Jorden?" Han vidste, hvor let Menneskene kunde ledes bort fra Troen, og kendte den Magt Satan vilde bruge for at nedbryde det Rige, Kristus havde oprettet, og over hvilket han skulde regere som Kongers Konge, naar Tiden skulde komme. „Salige ere de, som høre Guds Ord og bevare det."

F. C.

Afløsning. Ældste Thor C. Nielsen, der har virket som Missionær i Christiania og ledet Sangkoret der et Aar, løstes fra sin Missionsvirksomhed i Skandinavien den 20. Juli. Med sin Familie tager han en Rundrejse i England og til Paris før deres Afrejse til Amerika med Damperen Arabic den 17. August. Deres mange Venner i Skandinavien ønske dem en lykkelig Rejse og glædelig Hjemkomst til Zion.

Flyttet. Ældste Emil Christoffersen fra Bergens til Kristiania Konference, og James R. Petersen fra Aalborgs til Københavns Konference.

Var der Nødvendighed for Aabenbaring i det 19. Aarhundrede?

I Begyndelsen af det 19. Aarhundrede, saa vel som i mange af de forud forløbne, var der mange forskellige Kirkesamfund og Sekter i Verden, hvilke i mange af deres Lærdomme vare uforenelige, og dog erklærede de sig alle at holde sig Kristi Bud og Lære efterrettelige, den Lære der blev given Kristi tidlige Disciple til Rettesnor i deres Tro og Vandel. Mange af eftertænkende, saavel unge som ældre, betragtede disse Splidagtigheder med Forundring, efterson de alle indrømmede Frelserens

Ord at være sande og rigtige; dog vidste de, at han idelig formanede sine Disciple at være enige, sigende: „dersom I ikke ere eet, ere I ikke mine", og han viste dem, hvad Følgen af Splidagtighed vilde blive. Hvorledes skulde nogen kunne dømme imellem disse uenige Kirker, hvilken af dem var den rette? hver gjorde jo Paastand om Rigtigheden af sin Tro, og brugte Bibelen som sin Autoritet. Fandt man Overensstemmelse med Skriften i eet af de omstridte Læresporgsmaal, saa fandt man Afvigelse og Undskyldning i andre, saavel i den ene som i den anden Kirke. De, som udgav sig for Ordets Forkyndere, laa i bestandig Ordstrid med hverandre om Skriftens rette Fortolkning; hver havde sine egne Anskuelser.

Blandt de mange sandhedssøgende var en Dreng paa 14 Aar ved Navn Joseph Smith, hvem de forskellige Prædikanter søgte at drage til sig, hver med den Paastand at være den sande Herrens Tjener. I sin Søgen efter Oplysning i Bibelen traf Joseph paa Jakobs Raad til dem, som ikke vare vise nok til selv at dømme i vigtige Sager. Vi finde det i Jakobs Brev 1:5, saaledes: „Dersom nogen af eder fattes Visdom, han bede af Gud, som giver alle gerne, og bebrejder ikke, saa skal det gives ham. Men han bede i Troen, intet tvivlende osv." Dette forekom Joseph fornuftigt, praktisk og paalideligt. Sandt nok var Betingelsen paa Bønhørelse Tro og Tillid til Gud. Han troede fuldtud, der var en Gud; derom nærede han ingen Tvivl. Han besluttede derfor at følge Jakobs Raad, thi han følte netop Trang for den Visdom, hvorved han kunde kende, hvilken var den rette Kirke, saa at han kunde forene sig med den.

Han begav sig en Morgen ud i den nærliggende Skov, hvor han søgte sig et Skjul for alle Mennesker, og der, maaske for første Gang, paa sine Knæ aabnede sit Hjærte og sin Mund i Bøn til Gud. Vil nogen Kristen bebrejde ham for denne Fremgangsmaade at søge Visdom paa? Skulde han hellere foragte Apostlens Raad og søge den blandt de splidagtige og hovmodige? Nej, ingen uden saadanne, som tro sig selv vise og kyndige uden Guds Hjælp, vilde bebrejde ham for at henvende sig til Gud.

Straks da han havde bøjet sig i Bøn, blev han overvældet af en Magt, der syntes at vilde ødelægge ham. Den kastede ham til Jorden og søgte at kvæle ham, saa at han ikke kunde ytre et Ord eller raabe om Hjælp. Den søgte at forhindre Drengen i at udføre sit Forsæt at anraabe Herren. Den sled i ham, indtil Herrens Herlighed neddalede og omskinnede Stedet og Drengen, for hvilken Magt Satan maatte vige. Et herligt Syn var nu aabent for Joseph, idet han skuede to Personer i celestial Herlighed, skønt i menneskelig Skikkelse. En af dem sagde til Joseph pegende paa den anden: „Denne er min Søn, den Elskelige, hør ham."

Hvad? Faderen og Sønnen nedlade sig til at gæste en ung Dreng

paa 14 Aar? Verden forbauses! Den ler! Den bespotter. Den raser, forfølger Drengen, vil tvinge ham til at fornægte Herrens Aabenbarelse, ja endog eftertragter hans Liv. Vidste Satan, hvad Følgen af Drengens oprigtige Dristighed vilde blive? Man skulde næsten tro det.

Al Frygt havde nu forladt Joseph. Han kommer frem for Guds Søn med det i ham brændende Spørgsmaal, „hvilken Kirke er den rette, hvilken skal jeg forene mig med?" Svaret lød: „Ingen af dem er min Kirke; de drage nær til mig med deres Mund og ære mig med Læberne, men deres Hjærter ere langt fra mig. De lære saadanne Lærdomme, som ere Menneskebud, og de have Gudfrygtigheds Skin, men fornægte dens Kraft." Joseph forstod tydelig disse Ords Betydning. Ethvert fornuftigt Menneske vilde have forstaaet dem. De vilde forstaa, at det var Kristus, som talede til ham; at det var hans Fader og vor, som præsenterede ham til Joseph. Hvem turde efter en saadan guddommelig Tilkendegivelse vove at fornægte den, — mindst et oprigtigt og ærligt Barn. Eller hvilket Barn paa 14 Aar vilde vove at sige, at Faderen og Sønnen havde talt med ham og sagt ham visse Ting, som vare aldeles modstridende hele Verdens Lære og Anskuelser og holde fast ved sin Paastand trods al Opposition?

I Forstandige, I Vise, brug dog eders Fornuft, naar I bedømme denne Sag. See, hvad den har haft til Følge: at 2000 Mænd stadig ere borte fra deres Hjem og Kære, for at forkynde dette Budskab uden Løn af Mennesker; møde Haan og Bespottelse og undertiden blive grusomt mishandlede.

Det var en umisforstaaelig Aabenbaring fra Gud, om hvorledes den kristne Verden staar overfor Gud. Alle vare afvegne fra Sandheden paa forskellige Maader. Ved nøjere Undersøgelse kan enhver se Rigtigheden af denne Erklæring. Allevegne høres Veltalenhed og smukke Ord i Kirkerne. Allevegne raabes der: Herre, Herre, i oplæste Bønner, og „kom til Jesus" hører man fra alle Sider, men hvem af disse ere villige til at „holde alt", hvad han har befalet? Nej, der prædikes det, der kildrer Menneskers Øren, og der ses gennem Fingre med det, som er Gud en Vederstyggelighed. Guds Aabenbaring forkastes, hans Tjenere forhaanes, og hans Folk forfølges af Verden, hvilket er det sikreste Kendetegn paa, at vi ikke ere af Verden; thi den vilde elske sit eget. Den ombanner den oprindelige kristne Lære til at passe Menneskers forskellige Anskuelser, og disse bekvemmeliggør dens Fordringer, trods Herrens Befaling til det modsatte. De paatage sig Autoritet til at vælge sig „Lærere i Hobetal" og „lære saadanne Lærdomme, som ere Menneskebud."

Hvis den gamle Orden skulde indføres i Verden før Kristi anden Tilkommelse, som den var lovet, saa maatte det absolut ske formedelst ny Aabenbaring fra Himlen, eftersom Verdens Vise aldrig kunde blive enige om at genbringe den oprindelige Lære i dens Renhed. De kunde

ikke selv tilegne sig Magt fra det Høje, og Myndighed til lovligen at handle for Herren. Han maatte selv gengive denne Magt og Myndighed saavel som de nødvendige Instrukser om Fremgangsmaaden for disse Tings Genoprettelse. Kristus alene kan foreskrive Love for sin Kirke, og Menneskene maa bøje sig for ham.

Aabenbaring er nødvendig, naar Menneskenes Visdom ikke er tilstrækkelig for Kirkens Vejledning — naar de ikke formaa at komme til Enhed i Troen. Ny Aabenbaring er en fornuftig Udvej fra Verdens Tvivl og Uvished. Den er lovet. Den er bibelsk. Den er nyttig. Den kan erholdes: „Beder, saa skulle I faa — søger, saa skulle I finde, banker, saa skal eder oplades." Ere disse Løfter paalidelige? den sande Troende svarer ja. Men den, som beder, bede i Ydmyghed, thi „Gud staar de Hoffærdige imod, men de Ydmyge giver han Naade." Selv den vise og lærde Saul (siden Paulus) maatte ydmyge sig og bede om at forstaa, hvad han skulde gøre, og ved Aabenbarelse erholde den Kundskab. Kong David, Kong Salomon og mange andre Store maatte ydmyge sig og bede Herren om Vejledning og erholde den ved Aabenbarelse. Hvorfor skulde alt det, der ligger i Fremtiden, ske paa en for Menneskene overraskende Maade, naar Gud har sagt ved Profeten Amos (3:7): „Sandelig, den Herre, Herre skal ikke gøre noget, uden han aabenbarer sin Hemmelighed for sine Tjenere, Profeterne." Der er stor Trang for Aabenbaring i vor Tid ligesom i andre Tider. Guds Vrede har hængt over Verden i et langt Tidsrum; over Jøderne fordi de korsfæstede Frelseren, og over Hedningerne, fordi de undertrykte hans Folk og omdannede hans Kirke til noget andet. Lad den kristne Verden være oprigtig i at bede: „Ske din Villie, som i Himlen saaledes og paa Jorden", og lytte til Herren, naar han tilkendegiver sin Villie ved Aabenbaring gennem sine Tjenere, Profeterne. Nu lyder hans Budskab til Jordens Beboere:

„Hører i Stammer og Slægter paa Jord, Herren har talet paany."

Og hvo, som virkelig ønsker at høre, hvad han har talet, kan høre det af de Sidste-Dages Hellige, der nu findes i næsten alle Lande. Herren har anbetroet sit store Sidste-Dages Værk til dem ved Aabenbaring, og det skrider frem trods al Modstand. Magt og Myndighed er gengivet ved himmelske Sendebud til at forkynde Evangeliet og forvalte i alle Guds Riges Ordinanser, nu ligesom fordum. Tusinder af levende Vidner kunne stadfæste, at Guds Aand og Kraft er i hans Kirke nu ligesom fordum, og at Herren holder, hvad han lover. F. C.

Herrens Frygt er Visdoms Krone, som udskyder Fred og sund Lægedom. (Sirak.)

Sankt Pauli Levnedsløb.

(Fortsat fra Side 240.)

For et Aar arbejdede Barnabas og Saul sammen i Antiokia med meget godt til Følge, thi mange blev tillagt Kirken der. I samme Aar, A. D. 44, kom nogle Brødre der fra Jerusalem. Til en af dem ved Navn Agabus var det bleven aabenbaret, at der snart vilde blive Hungersnød især i Judæa, hvilken vilde besvære de Kristne i den hellige Stad. De i Antiokia erindrede, hvad Moderkirken havde gjort for dem ved at sende dem Barnabas til at hjælpe dem i aandelige Ting; derfor vare de nu villige til at vise deres Taknemmelighed og Sympati for de lidende ved at sende dem Hjælp ved Barnabas og Saul, som nu skulde derhen. Disses Ankomst til Jerusalem var lige før Jødernes Paaske, sidst i Marts Maaned. For fem Aar havde den lille Menighed der haft Fred og Ro, men nu kom der Genvordigheder værre end Hungersnød. Herodes Agrippa den første forfulgte de Kristne for derved at gøre sig populær hos Jøderne. Her er en kort Beretning om en stor Forbrydelse: „Men paa samme Tid lagde Kong Herodes Haand paa nogle af Menigheden for at mishandle dem. Men han lod Jakob, Johannes' Broder, henrette ved Sværd. Og der han saa, at det behagede Jøderne, gik han videre, og lod ogsaa Petrus gribe." Disse tre Disciple stod særdeles højt i Anseelse af Menigheden i Jerusalem. Jakob var Johannes' ældre Broder. Vi tænke os dem som Fiskerdrenge først, og siden som Mænd, der tilsammen fulgte med Jesus, der muligvis var i Slægtskab med dem. Deres Interesser vare fælles som ogsaa deres Kærlighed for hverandre indtil den Time, da Herodes adskilte dem ved Sværdet. De vare to af de tre mest elskede af deres Herre. Jakob var den første til at følge ham i Døden. Johannes levede til en høj Alder, og til at sørge over de andre to.

Hverken Herodes eller Jøderne vare tilfredse med at alene Jakob kom af Dage. Han planlagde en anden Prøvelse for den unge Kirke, nemlig at omkomme Petrus, hvem han lod arrestere og fængsle, i den Hensigt efter Jødernes syv Dages Helligholdelse af deres Paaskefest at bringe ham frem for offentlig Henrettelse. Ved Dag og Nat var Apostlen strengt bevogtet af seksten Soldater, til to af hvilke han var sammenbunden med Lænker.

Der var ingen jordisk Magt til at frelse ham, men der var en hos Gud. I et kristent Hjem, hvor boede en Kvinde, der hed Marie, Moder til Johannes med Tilnavnet Markus, havde mange kristne samlet sig, og bønfaldt Herren om Peters Udfrielse fra Fængslet. Den syvende Nat af Festen var kommen, og den følgende Morgen skulde han bringes frem. Medens der uophørlig blev bedet for ham i Maries Hus, blev deres Bønner ogsaa besvaret ved, at en Engel blev sendt til Petrus i Fængslet

og løste ham af hans Lænker og førte ham ud gennem Fængslets Port. Peter gik hen til de forsamlede Hellige, der bleve meget forbavsede ved at se ham. Han forklarede dem, hvorledes Herren ved sin Almagt havde bragt ham ud af Fængslet.

Marie var i Slægtskab med Barnabas. Muligvis var han og Saul iblandt dem, der med Glæde modtog Peter, i hvis Hus Saul havde logeret, da han sidst var i Jerusalem, hvorfra han flygtede til Kilesien, da han var i Fare for sit Liv.

Atter vende vi os hen til Cæsarea, den romerske Hovedstad i Palestina, i hvilken vi fandt Cornelius, den romerske Høvedsmands Hus. I denne Stad var der bleven et stort Teater bygget af de uskyldiges Morder, som var Bedstefader til Jakobs Morder. Det var bygget halvrundt med Bænke af Sten, den ene Række ovenfor den anden, saa at en umaadelig Masse Mennesker kunde rummes. Det blev siden Skueplads for en mærkelig Tildragelse.

Den romerske Kejser, Claudius havde vundet store Sejre i Storbrittanien, og da han kom tilbage til Rom, var der stor Jubel og Glæde. Herodes tænkte at vinde sig stor Anseelse hos Kejseren, ved at holde en stor Fest for ham i Cæsarea, hvor han skyndte sig hen fra Jerusalem. Om Morgenen den anden Dag var Teatret fyldt med en umaadelig Menneskemasse for at overvære det umenneskelige Skue af Gladiatorer, der kæmpede mod hverandre for at more Folket. Herodes indfandt sig iklædt en kostelig Kaabe, der glimrede af Sølv. Tidlig om Morgenen, da Solens Straaler faldt paa ham, blendede hans glimrende Kaabe alles Øjne. Smigret af deres Beundringsraab holdt han en Tale til de forsamlede, der jublende skreg: „Det er Guds Røst og ikke et Menneskes.“ Han var villig til at tage denne Ære til sig selv, og saaledes vanære ham, som alene tilkommer al Ære. Straks slog Herrens Engel ham, fordi han ikke gav Gud Æren. Hvor forskelligt var ikke dette fra Peters Løsladelse fra Fængslet ved en Engel.

Den Straf, der kom over Herodes ved Engelen, var en fortærende Sygdom lig den, der foraarsagede hans Bedstefaders Død. Han blev baaren fra Teatret til sit Hus, hvor han laa fem Dage i haarde Lidelser før sin Død, der indtraf, da han kun var 45 Aar gammel. Da Scenen i Teatret saa pludselig blev forandret fra de gladiatoriske Kampe og andre ugudelige Lege, til den Straf der kom over Kongen, flygtede Folket og sønderrev deres Klæder af Skræk, ifølge Landets Skik i saadanne Tilfælde. Kirkens Fjender forbavsedes over Peters Udfrielse fra Fængslet og forfærdede over den Straf, som var kommen over Herodes, formildede de for en Del deres grusomme Handlemaade mod de Kristne.

(Fortsættes.)

Efteraarskonferencerne.

Efteraarskonferencerne ville blive afholdt som følger: i

Kristiania	den	8.	9.	og 10.	September.
Trondhjem	„	15.	16.	„ 17.	„
Bergen	„	22.	23.	„ 24.	„
Aarhus	„	6.	7.	„ 8.	Oktober.
København	„	13.	14.	„ 15.	„

Aalborg efter senere Bestemmelse.

Ved hver af Konferencerne vil der om Søndag Formiddag afholdes Søndags-Skole Konference, og Tirsdag Aften efter nævnte Datoer ville de kvindelige Hjælpeforeninger holde deres Konferencemøder.

Præsident Joseph F. Smith er i disse Dage paa en Rundrejse i Europa, men vil ikke have Tid til at besøge de Hellige i Skandinavien denne Gang.

Missionærernes Rapport for Juli 1906.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Skrifter omsatte	Bøger omsatte	Fremmedes Hjem besøgte	Evangeliske Samtaler	Møder afholdte	Døbte	Ordinerede	Børn velsignede
J. P. L. Breinholt	Aalborg	22	4450	438	3999	881	66	5		4
Joseph L. Petersen	Aarhus	20	5149	636	4587	1057	90	6	3	
Niels L. Lund	København	18	6081	472	5682	610	54	7	1	2
Adolph M. Nielsen	Bergen	19	3545	551	1754	409	46	3		
Søren Rasmussen	Kristiania	30	6383	1434	6581	1806	101	2		2
Ephraim Petersen	Trondhjem	21	4231	1422	3311	792	28	2		
Totalsum for Missionen		130	29839	4953	25914	5555	385	25	4	8

Mærk: I Juni Maaned havde Aalborg 784 evangeliske Samtaler mere, end den indsendte Rapport dengang viste.

Indhold:

Utah og Mormonerne 241
Nyt Luftskib 245
Uddrag af et Brev 246
Et ondt Menneskes Plager 247
Redaktionelt:
Aabenbaring fra Gud 248
Afløsning og Flytning 250
Var der Nødvendighed for Aabenbaring i det 19. Aarhundrede? .. 250
Sankt Pauli Levnedsløb 254
Efteraarskonferencerne 256
Missionærernes Rapport 256

Udgivet og forlagt af J. M. Christensen, Korsgade 11, København N.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).